

Ποιὸς μᾶς δίνει μαρτυρία ὅτι ὑπάρχει Θεὸς (Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς Ἐπίσκοπος Ἀχρίδος)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ἁγ. Νικόλαος \(Βελιμίροβιτς\) Ἐπίσκοπος Ἀχρίδος / Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ὁρθοδοξία και Ὁρθοπραξία](#)

Στὴ δασκάλα Β.Σ.

Κι ἐσὺ καὶ ἡ γερόντισσα μητέρα σου εἶστε ἀφιερωμένες στὴν ὀρθόδοξη πίστη. Ἀπὸ τότε ποὺ ἀρχίσατε νὰ ἐκπληρώνετε τὶς ἐντολὲς τῆς νηστείας, τῆς προσευχῆς, τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῆς Μετάληψης, ἀπὸ τότε τὰ μυστικὰ τῆς ἀλήθειας ὅλο καὶ περισσότερο σᾶς ἀποκαλύπτονται. Πράγματι αὐτὸς εἶναι ὁ ὀρθὸς δρόμος: μέσω τῆς ἐξάσκησης τοῦ γνωστοῦ φθάνουμε στὸ ἄγνωστο.

Κατὰ τὴ σιωπηλὴ καὶ μακροχρόνια προσευχὴ ἡ ἀλήθεια ἐμφανίζεται. Ὅμως ἡ καρδιά σου φλέγεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία, ὥστε καὶ πολλοὺς ἄλλους νὰ κατευθύνεις

στην ὁδὸ τῆς ἀλήθειας. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἄνθρωποι: σὲ κάποιον ὁ νοῦς εἶναι σκοτισμένος ἀπὸ τὰ ψέματα, σ' ἄλλον ἢ καρδιὰ πετρωμένη ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ δὲν γίνεται εὐκόλα. Χρειάζεται πολὺς καθαρισμὸς καὶ μεγάλοι ἀγιασμοὶ καὶ ἑπταπλάσιες νίψεις στὸν Ἰορδάνη. Ἔτσι ἕνας ἐργάτης ἀπὸ τὸ Βανάτι σ' ἐξέπληξε μὲ τὴν ἐρώτηση: «Ποιὸς μαρτυρεῖ ὅτι ὑπάρχει ὁ Θεός;» Καὶ ἐσὺ παραξενεύεσαι, τί νὰ τοῦ ἀπαντήσεις. Πρῶτα προσευχήσου στὸν Θεὸ γι' αὐτόν, καὶ μετὰ ἀπάντησέ του ὡς ἐξῆς:

Μαρτυρεῖ τὸ χόρτο. Ἐὰν ἀναζητᾶς, ἀδελφέ, μάρτυρα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σου, σοῦ μαρτυρεῖ τὸ πράσινο χόρτο, τοῦ ὁποίου ἡ γενεαλογία φθάνει μέχρι ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκούστηκε ὁ λόγος τοῦ Δημιουργοῦ: «Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπεῖρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοίότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς» (Γεν. 1,11).

Μαρτυρεῖ ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ τὰ ἀστέρια. Ἐὰν ἀναζητᾶς, ἀδελφέ, μάρτυρες πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου, σοῦ μαρτυρεῖ ὁ διάπυρος ἥλιος, τὸ παράξενο φεγγάρι καὶ σμῆνος ἀπὸ ἀστέρια. Πήγαινε μέχρι ὅπου θεὸς ψάχνοντας τὴ γενεαλογία τους, δὲν θὰ βρεῖς τὸ τέλος μέχρι νὰ φτάσεις ἕως ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ στιγμὴ, ὅταν πάνω ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ τὸ χάος ἤχησε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ εἰς φαῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς ... τοὺς δύο φωστῆρας τοὺς μεγάλους ... καὶ τοὺς ἀστέρας» (Γεν. 1,14 καὶ 16)!

Μαρτυρεῖ ἡ θάλασσα καὶ ὁ ἀέρας. Ἐὰν ἀναζητᾶς, ἀδελφέ, μάρτυρα γύρω σου στὸ μάκρος καὶ στὸ πλάτος καὶ στὸ βάθος, σοῦ μαρτυρεῖ ἡ θάλασσα καὶ ὁ ἀέρας καὶ τὸ ὄρος καὶ τὸ δάσος, οἱ σωροὶ χώματος τῶν μυρμηγκιῶν καὶ ἡ κηρήθρα τῶν μελισσῶν καὶ ὅ,τι ζεῖ στὴ θάλασσα καὶ στὸν ἀέρα καὶ στὰ ὄρη καὶ στὰ δάση καὶ μέσα στοὺς σωροὺς χώματος καὶ στὰ κελιά. Πήγαινε πρὸς τὰ πίσω στὴ γενεαλογία τους, μὴν στρίβεις οὔτε ἀριστερὰ οὔτε δεξιὰ -ὅμως μὴν ρωτᾶς ὅποιονδήποτε γιὰ τὸν δρόμο- καὶ θὰ πρέπει νὰ φτάσεις ἕως ἐκείνη τὴν ἑορταστικὴ στιγμὴ, στὴν ὁποία ξεχύθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἡ φωνὴ τῆς ἀγάπης: νὰ γίνει, νὰ γίνει, νὰ γίνει! «Καὶ ἐγένετο οὕτως» (Γεν. κεφ. 1).

Μαρτυρεῖ τὸ βόδι καὶ τὸ γαῖδούρι, κατὰ τὸν λόγο τοῦ προφήτη ὁ ὁποῖος κραυγάζει: «Ἔγνω βοῦς τὸν κτησάμενον καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ» (Ἠσ. 1,3).

Πές μου, ἀδελφέ, ποιὰ ὕλη κάτω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς δὲν μαρτυρεῖ περὶ Θεοῦ. Σοῦ δίνω ἕκατὸ ἔτη χρόνο, γιὰ νὰ ταλαιπωριέσαι μ' αὐτὴ τὴ μάταιη ταλαιπωρία καὶ νὰ ψάχνεις ἔστω κι ἕνα μοναδικὸ χορταράκι, τὸ ὁποῖο νὰ μὴν μαρτυρεῖ περὶ τοῦ μεγαλειώδους ὄντος τοῦ Δημιουργοῦ του. Ὅμως γιὰ νὰ σοῦ συντομέσω τούτη τὴν προθεσμία καὶ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω νὰ βρεῖς ποιὸς δὲν μαρτυρεῖ περὶ τοῦ Θεοῦ θὰ

στο ἀποκαλύψω: μόνο καὶ μόνοι σ' ὀλόκληρη τὴν οἰκουμένη οἱ διεστραμμένοι ἄνθρωποι.

Μαρτυρεῖ ἡ τάξη καὶ τὸ μέτρο καὶ ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ θεϊκὴ ἄρμονία ὅλης τῆς δημιουργίας. Μαρτυρεῖ ὁ νοῦς καὶ ἡ συνείδηση ὅλων τῶν ἁγίων καὶ δικαίων ψυχῶν. Ὅμως, πάνω ἀπ' ὅλους καὶ ἀπ' ὅλα πάντα μαρτυρεῖ ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρας μας Ἰησοῦς Χριστός, στὸν ὁποῖο ὁ μεγάλος καὶ αἰώνιος Θεὸς φανερώθηκε ἐν σώματι ὡς ἄνθρωπος, ἐπισκέφθηκε τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἀνακοίνωσε τὰ μυστικά, ἔδειξε τὴν ὁδὸ, ἄνοιξε τὸν Παράδεισο. Ἐὰν κάποιος θέλει καὶ μὲ τὰ μάτια του νὰ δεῖ τὸν Θεὸ καὶ μὲ τὰ αὐτιά νὰ Τὸν ἀκούσει -ὄντως καὶ αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία ἐκπλήρωσε ὁ Δημιουργὸς στοὺς ἀνθρώπους- ἄς κοιτάξει τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Καὶ θὰ δεῖ καὶ θὰ ἀκούσει, καὶ θὰ ζωντανέψει μὲ νέα ζωὴ.

Ἔτσι μπορεῖς νὰ ἀπαντήσεις σ' ἐκείνη τὴ φτωχὴ ψυχὴ, ἡ ὁποία διψασμένα ψάχνει τὸν Θεὸ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ Τὸν δεῖ καὶ νὰ Τὸν ἀκούσει. Ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ μόνο πὸν μπορεῖ νὰ λεχθεῖ. Αὐτὸ εἶναι μόνο ἓνα δεμάτι στὸν πελώριο ἀγρὸ τοῦ Θεοῦ, στὸν ὁποῖο ὅ,τι μεγαλώνει μαρτυρεῖ περὶ τοῦ Δημιουργοῦ του. Καὶ γιὰ τίποτα ἄλλο δὲν μεγαλώνει παρὰ γιὰ νὰ δείξει τὴ μαρτυρία του καὶ νὰ φύγει! Ἐνῶ ἐσύ, κόρη, συνέχισε νὰ δυναμώνεις στὴν ἀρετὴ σου. Καὶ μὴν κοιτᾶς οὔτε ἀριστερὰ οὔτε δεξιὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας. Σὲ λίγο πρέπει νὰ πεθαίνουμε. Καὶ ἐκεῖ, ὑστέρᾳ ἀπὸ τὸν θάνατο, μᾶς περιμένει ἡ Κρίση τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ πῶς ἐμεῖς, ὡς οἱ πιὸ κοντινοὶ τοῦ Θεοῦ, μαρτυρούσαμε τὰ περὶ Θεοῦ. Καὶ στὴ Δίκη ὑπάρχουν δύο στρατιᾶς τῶν ἀνθρώπων: ἡ μία στὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ Κυρίου τῆς δόξας, ἡ ὁποία σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ δὲν ντράπηκε γιὰ τὸν Χριστό, καὶ ἡ ἄλλη στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ Του, ἡ ὁποία σ' αὐτὴν τὴ ζωὴ «ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῶ» (Μάρκ. 8,38) ντράπηκε γιὰ τὸν Χριστό.

Εἰρήνη σὲ σένα καὶ εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Πηγή: agiazoni.gr